

Helsingissä 'IV 96.

Oma, kallis Maijani!

Juhlaketti Sulle lähestyy, se hetki, jolloin lupaudut Jumalalle. Senpä tähden tähden nyt karttaa Sulle muistoni omasta riippikoulu-ajastani.

Se oli joulukuussa. Kävin yksin muutama man kerran pastori E. Mureu'in luona ja hän puhui kanssani. Olin silloin jo ylöspääläinen (se oli v. 93) eikä minun tarvinnut lukea mitään, eikä hän kysymyksiä tehnyt. Hän selitti vaan, ja nuo meidän iltatietokirjamme olivat hänen hauskoja. Moni asia kävi minulle selväksi, ja mikä paras oli, hän vaikutti minun, että itse rupesin ajittelemaan. Yhden koviin hyvän neuvon hän myös antoi: kehittää omastuntomaansa hienosti aina kuuntelemalla sen

äanti. Profeettain suuren voiman hän käsitti
niin, että he juuri ^{olivat} kehittäneet omaa tuntuansa
ylen araksi....

Oikodin eräänä lauantaina päivällä — aivan
yksinkertaisesti ja yksitýisesti — vannoin hänen ko-
tonaan valani, samana iltana kävin reppuker-
kossa ja seuraavana sunnuntaina, joulukuun
24:nä yönä jäisin Herran ehtoolliselle.

Yksin olin kirkossa. Pappi tietysti ei jaksanut
seurata mukana, eikä lähimmäisistäkään
kukaan osannut tulla. Ulkonaisesti se siis ei ollut
niin erityinen juhla, mutta minun sydämessäni
se juhla oli sitä suurempi.

Sinä mä istuin kauniissa, isossa Nikolain
kirkossa lähellä saarnastuolia ja alttarin. Urut
soittivat, kauniit lauloi, messuttiin ja sitten pappi
joi saarnasi. Kuulinko paljon tuosta saarnasta?
En tiedä, olin kuin toisessa maailmassa — unta
näin, Ajatuksia minulla ei ollut. Näin ja
tunsin vaan, kuinka paljon, paljon meidät tai:
vaanlinsa Isämme minua rakasti. Hän näi:
Raksti minua, vaikka niin syntinen olin, jün-
ki semmoisena Hän minut tahtoi: „Tule

luokseni, tule luokseni!" Ei tarvinnut mi-
nun Häntä pelätä; kun Hänelle vaan au-
tauden, niin Hän kautaa minua sylis-
sään, Hän ohjaa askelitani varmalle kä-
dellään . . . "Oi, tule, tule, lapseni!"

Ja sitten nousimme. Ja muistan, että
olin polvillani ettarin edessä. Mahtavat
äänet nousivat uudesta nopeasti, toinen
toistaan päälle — ne lähestyivät, etenevät,
lähestyivät taas. Ja papit taistivat vakavasti,
yksitoikkoisella äänellä: "meidän Herramme,
Jesuksen Kristuksen ruumis" — "meidän Hes-
ramme, Jesuksen Kristuksen veri" — ja minä
sain ja join, ja enkeli oli vieressäni, ja mi-
ni itkin . . .

Ja sitten istuin taas penkissä. Mä itkin
vaan, mutta valo minua ympäröi, kirkas,
outo, hurmaava valo. . .

Ja se valo mua seurasi, kun läksin kotiin.
Toussin, kuinka rakasteti koko maailmaa — ni-
ni ihmist, jotka tulivat minua vastaan ka-
dulla, ne eivät tietäneet, mikä liekki sydämi-
messäni paloi — olisin voinut kuolla vie-

tiipulla se valo ja se rakkauten tähden.
Eikä sinä päivänä syntiä tehnyt. — —

Siitä päivästä vain lukea heräämykseni.
Vähän aikaa se jätkeä keitin kaiken muun
ja rupesin hakemaan Jumalan rakkautta
ja vaikka nyt olen paljon, paljon kehittyneempi
ja muuttunut siitä päivästä, luen se kum-
minikin rakkaaksi, kalliiksi muistoksi.

Oi Maijani, vaikka persoonallisesti, olen
hengeissäsi läsnä, kuu nyt Sinulle tämä
sama kethi koittaa. Ja vaikka saakkaan
Sinua sylkeillä ja tervehtää Sinua henkeni
moosiameni, niinkuin olet sieluni, niin
kuvittelen kumminkin, että olen luonasi
ja kuiskun. Sulle: „nyt astut tälle, nyt
kolkkutat portille, nyt avaat sydämesi Hä-
nelle! Terve tuloa, minä tulen kanssasi,
kaksi kädessä eteenpäin!”

Herra suunnathoon Sinua, kallis, kal-
lis Maijani.

Pekasi.